

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg mener, at jeg svarede så rundt og forsigtigt i første omgang, som jeg syntes det var forsvarligt at gøre, og jeg vil altså ikke love, at vi altid vil skrive alt på dansk, når vi rapporterer fra internationale møder.

Jeg erklærer mig dog enig med hr. Langkilde i, at der er meget, der taler for, at vi skriver så meget som overhovedet muligt på dansk, men vi må kunne foretage en vis afvejning. Men frem for at love et eller andet fuldstændig firkantet, som i en eller anden sammenhæng vil vise sig at være en smule ude af proportioner, vil jeg altså hellere tage omkostningen ved ikke at stille hr. Langkilde helt tilfreds nu.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Afslutningsvis skal jeg sige, at Enhedslisten jo gerne havde set, at så vigtig en del som fair trade i form af den måde, man skal overføre midlerne til ulandene på, havde stået i forslaget til vedtagelse, og at vi også gerne havde set, at der var en klar markering af, at vi med bæredygtighed mener økologisk bæredygtighed, også når det drejer sig om arbejdet i det danske Folketing, men det har altså ikke kunnet lade sig gøre at overtale forslagsstillerne til det.

Men på baggrund af, at der er mange utrolig gode ting i forslaget, stemmer vi alligevel for det. Og jeg håber i hvert fald, at den debat om økologi og fair trade, der har været, betyder, at det også bliver taget højtideligt, selv om det ikke direkte står i forslaget.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg var glad for den sidste tilføjelse, vil jeg sige til hr. Bent Hindrup Andersen, for jeg tror ikke, der er ret mange herinde, der er imod fair trade som begreb. Det kan selvfølgelig godt være, at der er nogle, men det er i hvert fald ikke et flertal. Så den sejr er altså hjemme.

Det andet er, at der jo heller ikke er et flertal herinde, der er imod, at vi skal satse på en økologisk produktion. Så den sejr er altså også hjemme.

Og så er jeg glad for, at konklusionen blev, at hr. Bent Hindrup Andersen vil stemme for forslaget til vedtagelse, for ellers havde jeg med rette kunnet sige, at hr. Bent Hindrup Andersen kun var ude på at finde hår i suppen, men det har altså ikke været hr. Bent Hindrup Ander-

sens motiv, og så kunne hr. Bent Hindrup Andersen jo lige så godt have været medfor-slagsstiller.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 21 af Martin Glerup (S), Hans Christian Schmidt (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Steen Gade (SF), Jørgen Estrup (RV) og Addi Andersen (CD) (se foran) vedtoges med 102 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL og CD) mod 4 (FP og DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:

Forslag til folketingsbeslutning om Folketingets Ombudsmands beretning for året 1996.

(Fremsat 4/11 97 i betænkning fra Retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 17:

Forslag til folketingsbeslutning om kortere sagsbehandlingstid for vurdering af bekæmpelsesmidler.

Af Hans Christian Schmidt (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Aage Brusgaard (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.

(Fremsat 21/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Man laster ofte – og med rette, synes jeg – de borgerlige partier for at have et lidt krampagtigt forhold til de overordnede miljøpolitiske målsætninger og principper, men jeg er nødt til at sige, at det ikke er nogen helt fair kritik, når man ser på de forslag, vi har liggende her, for her er der i allerhøjeste grad tale om, at man respekterer et af vore allervigtigste principper inden for miljøpolitikken, nemlig genbrugstanken.

Vi skal nemlig nu behandle en stribe forslag, som Folketinget har behandlet op til flere gange før, og der er ingen ændringer, ingen nye argumenter og ingen nye synspunkter at tage stilling til. Og de forslag, som vi skal behandle under dette og de følgende punkter på dagsordenen, løser ikke nogen problemer, men skaber blot illusioner osv.

Derfor ville det være fristende bare at sige, at hvis man læser mine tidligere taler og mine svar til Miljø- og Planlægningsudvalget i den forbindelse, har man et solidt grundlag for at sige nej til de forslag, som vi nu behandler igen.

Det vil jeg imidlertid ikke gøre, for når nu så vigtige partier som de tre forslagsstillende partier, Fremskridtspartiet, Det Konservative Folkeparti og Venstre, har lagt arbejde i at sætte ny dato på forslagene, ville det være uvenligt ikke også at svare på forslagene, så det skal jeg gøre – og selvfølgelig med det ønske, at vi også kan bruge diskussionen her i dag til at komme videre i vores samarbejde.

Først til beslutningsforslag nr. B 17:

Forslagsstillerne begrunder forslaget med, at »lange og omkostningskrævende sagsbehandlingsstider risikerer at hindre godkendelsen af bekæmpelsesmidler med en lavere belastning af miljøet end eksisterende stoffer på markedet«.

Som jeg læser forslaget, rummer det to fejlslutninger. For det første må jeg atter gøre opmærksom på, at bare fordi et bekæmpelsesmiddel er nyt, er der ikke nogen garanti for, at det også er mindre miljø- eller sundhedsskadeligt, end mere miljøvenligt, end de eksisterende midler. Miljøstyrelsen har f.eks. indstillet midler med to nye stoffer til forbud, fordi stofferne er svært nedbrydelige og ophobes i jorden, og ansøgningen for det ene stof er netop

trukket tilbage af det pågældende kemikaliefirma. For det andet er der selvfølgelig ingen sammenhæng mellem sagsbehandlingstidens længde og risikoen for, at et nyt bekæmpelsesmiddel ikke bliver godkendt. Om et bekæmpelsesmiddel bliver godkendt afhænger ud over midlets effektivitet udelukkende af, hvilke effekter brugen af midlet har på sundhed og miljø.

Jeg er helt enig i, at sagsbehandlingstiden naturligvis skal være så kort som mulig, for det har både ansøgere og brugere et naturligt krav på. På den anden side tager forslagsstillerne ikke i betragtning, at myndighederne i hver eneste sag skal gennemgå flere tusinde sider videnskabelige undersøgelser, og at det desuden tit er nødvendigt at bede om yderligere materiale, fordi ansøgerens oplysninger ikke er fyldestgørende. Jeg kan bare som et eksempel nævne, at dokumentationsmaterialet for det nu forbudte stof 2,4-D vejede 240 kg!

For genvurderingen af eksisterende godkendelser indeholder kemikalieloven allerede en regel, der betyder, at sagsbehandlingen skal være gennemført, inden den eksisterende godkendelse udløber, og derfor er beslutningsforslaget kun relevant for ansøgninger om midler med nye aktive stoffer. Jeg er bekendt med, at Miljøstyrelsen for tiden stiler mod en sagsbehandling på 2 år for midler med nye aktive stoffer, og på længere sigt arbejder man selvfølgelig på at komme længere ned, når man er færdig med revurderingen og færdig med de øvrige spørgsmål, vi har bedt styrelsen om at tage sig af. Så bliver der selvfølgelig også kapacitet til at afkorte behandlingstiden.

Samtidig lægger jeg imidlertid stor vægt på, at Miljøstyrelsens eksperter har mulighed for at lægge de nye ansøgninger til side, når der opstår mistanke til bekæmpelsesmidler, der allerede er i brug. Det så vi et eksempel på i foråret med den såkaldte AMPA-sag, og vi ser det nu igen i forbindelse med den rejste mistanke om genetiske effekter af aktivstoffet clypfosat.

Set i lyset af kemikalielovens dokumentationskrav er forslagsstillerens ønske om en sagsbehandlingstid for nye midler på kun 6 måneder efter min mening uden forbindelse med virkeligheden. Hvis sagsbehandlingstiden skulle nedsættes så drastisk, kan der ikke foretages en fagligt forsvarlig vurdering af bekæmpelsesmidlernes effekter. En overfladisk sagsbehandling er for det første ikke lovlig, og for det andet ville vi med en overfladisk sagsbehandling risi-

kere to ting: enten at nye bekæmpelsesmidler i modsætning til i dag bliver indstillet til forbud på et grundlag, der senere vil blive underkendt af eksperterne og Bekæmpelsesmiddelrådet – det ville selvfølgelig være en helt urimelig og uacceptabel situation – eller også ville vi risikere, at nye bekæmpelsesmidler i modsætning til i dag godkendes, uden at det er sandsynliggjort, at de ikke er særlig skadelige for sundhed og miljø og ikke mindst vandmiljøet, som forslagsstillerne hævder, at deres forslag vil sikre.

Det er konsekvenserne af forslaget, og man spørger virkelig sig selv – for forslagsstillerne har selvfølgelig hørt disse argumenter før: Hvad i alverden er det, der motiverer forslagsstillerne til at komme tilbage med dette forslag? Er det virkelig en mere overfladisk sagsbehandling, man ønsker? Er det mindre sikkerhed på området? Vi er alle sammen enige om, at det skal gå så hurtigt som muligt, og det tror jeg vi har en fælles interesse i, at det gør. Men disse meget mekaniske regler om så og så mange måneder til behandling af den enkelte sag vil efter min bedste overbevisning simpelt hen ikke sikre en sagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Inden vi kommer ind i en længere debat, vil jeg gerne lige have opklaret, om jeg forstod ministeren ret, når jeg hørte ministeren sige, at nye midler ikke er bedre end gamle midler, for hvis det er tilfældet, er der jo ingen grund til at revurdere de gamle midler. Vi har jo netop været enige om at få de gamle midler, der er en belastning for miljøet, ud af markedet og få de nye ind, men for at vi kan få de nye ind, er det jo en betingelse, at de er godkendt.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil gerne spørge, om ministeren synes, det er logisk, når han regner med, at de fleste, der kommer frem med nye produkter, som de har ofret millioner og atter millioner af kroner på at udvikle, har udviklet dem med henblik på, at de skal være ringere end dem, der var i forvejen. Jeg har den opfattelse og den erfaring, at hvis folk vil investere i produktudvikling, tror de, at de kommer frem med noget bedre. Det går galt en gang imellem, det har ministeren et par eksempler på, og der kunne givetvis findes

flere. Men normalt er ambitionen vel at komme med noget, der er bedre end det eksisterende.

Vi hører fra avlerne, at de gerne vil bruge det mere skånsomme middel, som findes i Holland eller findes andre steder, og altovervejende må det dog normalt være sådan, at nye midler – alt andet lige – er bedre, mere miljøvenlige end de gamle midler. De kan også være mere effektive, men det vil jeg også regne med at man sikrer sig, når man kommer med nye midler.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne opfordre ministeren til at tone lidt ned med hensyn til, hvilke ting ministeren finder vigtige og ikke vigtige. Jeg synes, det er lidt ærgerligt at høre, at ministeren åbenbart er kommet til den konklusion, at nu har han kigget på noget én gang, og så kan det ikke lade sig gøre, og så må man opgive at kigge mere på det. Men det er måske derfor, vi stadig væk har de problemer, vi står med her, netop fordi der ikke sker noget i ministeriet, men at man bare siger, at det ikke kan lade sig gøre alligevel.

Det er jo tankevækkende, at når vi har diskuteret det her ved andre lejligheder, har vi fået forklaringer som: Jamen vi har ikke de folk, der skal til for at godkende de midler. Men så var det da en god idé at gå i gang med det, og det er jo netop det, der står her: Ministeren skal sikre, at sagsbehandlingstiden for vurdering af bekæmpelsesmidler maksimalt udgør 6 måneder.

Jeg vil også godt sige, at man kan jo ikke sætte lighedstegn imellem, at fordi noget på en eller anden måde går hurtigt, bliver det overfladisk. Effektivisering og det at være hurtig til sit arbejde kan jo mange gange medføre, at man også gør det ordentligt, så lad ikke det synspunkt være en rettesnor. Jeg vil spørge ministeren, om det ikke er muligt, at ministeren kan få hul på et eller andet initiativ, som måske kunne gå i den retning. Jeg synes, holdningen er for opgivende, og det synes jeg ikke vi kan holde til, så jeg vil opfordre ministeren til at gå herop og sige her fra talerstolen: Nu må vi i gang!

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Hvis vi kan springe hele den øvrige debat over, ved at jeg allerede svarer nu, skal jeg gerne tjene Folketinget med det.

Jeg er simpelt hen ikke enig i den analyse af, at alt nyt er godt og bedre end det gamle. Jeg mener, vi skal underkaste det nye en lige så

grundig behandling, som vi underkaster det gamle i forbindelse med revurdering, og revurderingens formål er jo ikke at forbyde alt gammelt. Det er at luge ud i de gamle midler, så vi kun har de gode eksisterende midler i fortsat anvendelse.

Jeg tror, man skal være varsom med at lave mekaniske regler. Regeringen er selvfølgelig enig i, at man skal give en så hurtig sagsbehandling, som man kan, når den samtidig skal være forsvarlig. Man skal imidlertid ikke tage fejl af, at i øjeblikket er vores system meget stærkt belastet. Vi har været igennem en omfattende revurderingsproces, som vi jo først kunne tage fat på, efter at Folketinget var færdig med at arbejde med disse ting i samlingen 1994-95.

I den forbindelse er vi snart nået gennem midlerne. Vi har forbudt 170 midler, i øvrigt i enighed med eksterne eksperter. Miljøstyrelsens vurdering har i alle tilfælde vist sig at være holdbar ud fra et fagligt grundlag. Der er en række andre eksisterende midler, som også er inde i processen, og de skal selvfølgelig prioriteres. Derudover deltager vores eksperter i et omfattende internationalt samarbejde, som jeg er sikker på, at forslagsstillerne lægger vægt på, vi opretholder, og endelig lægger jeg altså også vægt på, at hvis der bliver rejst en eller anden alvorlig tvivl om det ene eller det andet, skal sagerne undersøges til bunds.

Vi har oplevet i debatten, at hver gang der kommer et eller andet forskningsresultat frem, siger man: Så må vi hellere forbyde det stof med det samme! Det har jeg sagt nej til hver gang. Jeg har sagt: Vi må have undersøgt, om det passer eller ikke passer. Det skal der også være ressourcer til, og hvis vi forsømte den opgave, fordi vi havde en 6-måneders-regel, ville vi ikke gavne miljøet.

Der kan i øvrigt også tænkes situationer, hvor vi er nødt til at give en eller anden midlertid tilladelse osv., og det gør vi også inden for de bestående regler, hvis der er en brugerinteresse i det. Men lad os snakke videre om det i udvalget, for jeg vil meget gerne diskutere pesticidspørgsmål videre frem.

Formanden:

Dette her er altså at betragte som et indlæg, hvortil der var korte bemærkninger, fordi ministeren var den første. Det vil sige, at vi har lov til at tage to omgange korte bemærkninger, og det betyder, at fru Bodil Thrane har en kort

bemærkning, og at ministeren har ret til at svare kort.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Uanset grundighed og ønsket om at vide, hvad man gør – hvad vi er helt enige i i Venstre – vil jeg gerne spørge ministeren, om det virkelig er meningen, at der skal gå 4 år for at få et middel godkendt eller nyvurderet, eller hvad man nu ellers måtte have af ønsker for at få undersøgt sagerne. Skulle det virkelig være nødvendigt, at det tager mere end 4 år for at få den slags på plads? Det ville være nyttigt at vide for de mennesker, som sidder derude og har brug for alle disse midler.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi har en fælles interesse i en så hurtig behandlingstid som muligt, det siger sig selv. Vi har også en interesse i, at vi skal kunne løse akutte konkrete problemer, og sådan er vores lovgivning også indrettet. Men vi skal ikke købe hurtigheden på bekostning af ansvarligheden. Det er mit synspunkt.

Peter Christensen (S):

Da jeg så denne sag, blev jeg meget inspireret af vort nylig overståede kommunevalg. Jeg kom til at tænke på min tid i byrådet. Her havde vi den kutyme, at når der blev rejst en sag, som der rent faktisk ikke var noget nyt i, blev den afvist. I andre sammenhænge ville man lade den slags gå under begrebet unødigt trætte, og så kan forslagsstillerne jo selv beslutte, hvor den skal ligge.

At jeg har ret i min påstand, kan jeg sådan set bevise ved, at man ikke engang har syntes, det var nødvendigt at skrive noget nyt. Næh, man henviser til Folketingstidende, og man er jo venlig, for man skriver også, hvilken side det er, så folk kan blive orienteret. Man henviser til det gamle forslag, B 107, fra 1994-95, og det var selvfølgelig også fristende for mig at sige, at jeg ville henviser til den og den side angående min ordførertale dengang og sige: Det var så det!

Men der er jo lidt nyt i det, vi må jo være ærlige over for hinanden. Nu er man gået fra 3 måneder til 6 måneder. Og det kommer sig måske af, at hr. Aage Brusgaard fra Fremskridtspartiet på daværende tidspunkt godt kunne se, at 3 måneder var måske ikke lige sagen. Nu kan jeg se, at man nok heller ikke er specielt interesseret fra Fremskridtspartiet og

Dansk Folkeparti, for de er jo heller ikke repræsenteret i salen i dag. Jeg ved ikke, om de kommer på et senere tidspunkt, men det kunne tyde på, at sagen her ikke er prioriteret særlig højt.

Så vil jeg også godt sige lidt om hurtighed, og det er lidt almene betragtninger. Det er jo sådan her i livet, at fordi man er hurtig til at lave et eller andet, betyder det egentlig ikke, at man får en bedre kvalitet. Det behøver heller ikke betyde det omvendte – det vil jeg også sige – men der er altså ikke lighedstegn mellem de to ting, og jeg vil godt stille spørgsmålet: Hvad er det vigtigste for V, K, Z og O? Er det at få kvalitet i vurderingen, eller at det sker hurtigt? Når man hører deres indlæg, kunne man tro det sidste.

Når en eller anden virksomhed har fundet frem til et nyt bekæmpelsesmiddel, går man åbenbart ud fra, at når der er kommet et nyt, må det være meget bedre end det gamle. Her vil jeg også sige – og det gælder også andre ting i livet – at nyt behøver ikke være bedre end gammelt. Det må jeg altså lige sige, og så må man tage det til efterretning. Der har også været en fejlurdering med hensyn til revurdering, for det ligger jo sådan, at for gamle midler er der en helt klar procedure.

Så vi vil fra Socialdemokratiets side med stor beklagelse afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Der var et spørgsmål, jeg gerne vil besvare med det samme.

Kvaliteten er selvfølgelig det vigtigste, det er ikke hastigheden, der er det vigtigste. Derfor blev vi også overbevist af debatten, da vi diskuterede det sidste gang, til at ændre de 3 måneder til en 6-måneders-periode for at sikre den nødvendige kvalitet.

Den anden ting, der blev kommenteret, var, om alt nyt var bedre. Jeg var oppe at sige før, jeg ved ikke, om den socialdemokratiske ordfører ikke var til stede, at vi regner med, at når man ofrer millioner af kroner på noget og vil gå i gang med en lang godkendelsesprocedure, har man sikret sig, at det er noget bedre, man kommer med, noget, der er noget mere miljøvenligt; ellers vil det jo være ganske svært at få nogen til at købe det. Derfor vil jeg tro, at 90-95 pct. af de nye midler, er de miljøgevinster, vi taler om her, og dem vil vi altså ikke være med til at blokere for.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Der var et enkelt spørgsmål til Venstre om, hvorvidt kvalitet var det vigtigste. Jeg behøver vel ikke svare på det, for det ved ordføreren selvfølgelig godt, og jeg kan bekræfte, at det er det altid, når vi er med.

Så er der en ting, jeg gerne vil tale med ordføreren om, nemlig om det her med nye midler. Skulle jeg forstå det sådan, at ordføreren er af den opfattelse, at det ofte er sådan, at de nye midler, der bliver godkendt, er dårligere end de gamle, der er på markedet? I så fald er det da sådan set helt nyt. I Miljøudvalget plejer vi jo at høre, at der er nogle midler på markedet, men at man sætter nogle spilleregler op, og på den måde forsøger man hele tiden på at skaffe nye og bedre midler.

Hvis det er sådan, at ordføreren mener, at det ofte bliver sådan, at man godkender midler, der er dårligere end dem, der er på markedet, må vi da til at kigge på det sammen med ministeren, for det er da virkelig noget, vi ikke kan bruge. Det kan vi altså ikke leve med, så jeg går da ud fra, at det var en fortalelse.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Jeg vil nøjes med at svare hr. Hans Christian Schmidt. Det var, om nye midler ikke altid var bedre end de gamle.

Det er jo således, at de gamle midler også bliver revurderet, og det er sådan her i verden, at tingene ikke er sort-hvide, selv om Venstre på mange områder prøver at gøre dét til et slogan. Der kan altså godt være gamle midler, som er blevet revurderet, der er bedre end nye midler, der bliver godkendt, for godkendelsen siger jo ikke noget om, at det er en bedre kvalitet end det, der er på markedet i forvejen, og det håber jeg da hr. Hans Christian Schmidt kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Den dér forestilling om, at når noget er nyt, er det også absolut bedre, er en fantastisk traditionel opfattelse af fremskridt, vi somme tider oplever her fra talerstolen. Man kunne selvfølgelig ønske sig i nogle sammenhænge, at det var sådan, men jeg kunne godt tænke mig at få at vide, hvor hr. Hans Christian Schmidt har dokumentationen fra, når han siger, at de gamle godkendte midler skulle være mere miljøvenlige end dem, vi godkender nu. Jeg vil meget

gerne vide, hvilken dokumentation der overhovedet foreligger for, at det skulle være sandt.

Formanden:

Nu er vi i den heldige situation, at hr. Hans Christian Schmidt havde bedt om en kort bemærkning. Ellers går de korte bemærkninger til den foregående ordfører, der var hr. Peter Christensen, men det flasker sig nu sådan, at vi har hr. Hans Christian Schmidt på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg har fuld forståelse for, at De Radikale søger hjælp hos Venstre; det er der ikke noget galt i.

Jeg vil bare sige, at hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen vil kigge tilbage på de debatter, vi har haft, er det jo netop det, der har været hovedpunktet. Når vi har diskuteret det i Folketingsalen, har der jo aldrig været tale om, at man ikke kunne revurdere eller forny midler, og økonomien har også været i orden. Vi har hele tiden hørt, at det er, fordi vi ikke har folk nok til det. Debatten er aldrig gået på, at man ikke synes, det var en god idé at revurdere og nyvurdere.

Derfor er jeg nødt til at spørge hr. Peter Christensen: Hvorfor taler vi hele tiden om nye midler? Jeg skal læse forslaget op. Der står:

»Folketinget pålægger regeringen at sikre, at sagsbehandlingstiden for vurdering af bekæmpelsesmidler maksimalt udgør 6 måneder for såvel nyvurderinger som revurderinger.«

Så vi kan jo kun konstatere, at vi åbenbart er enige.

Formanden:

Hr. Peter Christensen får ordet her i anden omgang korte bemærkninger, og så går vi videre til hr. Jens Vibjerg som ordfører.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Jeg er da lidt ked af, at jeg bliver bebrejdet det, som Venstre fremfører her på Folketingets talerstol angående nye og gamle midler. Jeg prøver bare på at svare på det, der bliver spurgt om, men det kan jo også skabe forvirring, kan jeg forstå.

For de nye midler foreligger der en ganske bestemt procedure. Det gør der altså også for revurderingen, og hvis man prøver at læse de her sager igennem, vil man se, at der er en forskel på de to, så man kan ikke bruge den sam-

me procedure for nye og gamle midler. Sådan er det.

Jens Vibjerg (V):

Jeg var ked af indledningsvis at høre fra ministeren, at dette forslag flytter ingenting, at det bare skaber illusioner, for jeg havde forventet, at ministeren, når der kom gode forslag på bordet, også ville tage konstruktivt imod dem.

Her ligger et forslag, som er konstruktivt. Det er et forslag, der kan være med til at give en bedre miljøbeskyttelse, det er et forslag, der endda for nogle erhvervs vedkommende kan sikre deres overlevelse, og det er for hele landbrugserhvervet det, der kan være med til at sikre konkurrenceevnen.

Jeg havde ikke forestillet mig, at man i regeringen og i Socialdemokratiet mener, at langsommelighed og sløvsind er lig med kvalitet. Venstre er i hvert fald af den opfattelse, at der er større sandsynlighed for, at man med et hurtigt og effektivt arbejde også får en bedre kvalitet.

Miljøbeskyttelsen i forslaget kommer ind, fordi vi så hele tiden er i stand til at bruge de midler, der er allermost skånsomme for vores miljø, og vi kan få udfaset de midler, der er en belastning for vores miljø, og det synes jeg vi alle må være interesseret i. Det er i hvert fald noget af det, der tæller for Venstre.

Vi er i øjeblikket i den situation, at der er erhverv, der har problemer med i det hele taget at overleve, fordi man fra regeringens side ikke har speedet nok op i godkendelsen af nye midler. Når frugt- og bæravlerne og grøntsagsavlerne er i den situation, at det er et spørgsmål om liv og død, synes jeg, det burde tale til ministeren, for ministeren ved godt, at i det tilfælde, at de erhverv uddør i Danmark, skal vi importere frugt og grønt fra lande, hvor man bruger midler, som vi aldrig kunne drømme om at bruge i Danmark, og hvor man bruger midler i mængder, vi aldrig kunne drømme om at bruge i Danmark. Synes ministeren, det er en fornuftig udvikling? Venstre gør det i hvert fald ikke. Vi har jo set af de prøver, der tages, at frugt og grønt, der er produceret i Danmark, er næsten helt frit for restkoncentrationer, hvorimod det importerede er fyldt med restkoncentrationer.

Så er der hele konkurrenceevnesituationen. Her er vi jo i den situation, at miljøbeskyttelse og konkurrenceevne kan gå hånd i hånd. Hvis vi kunne få de nye skånsomme midler godkendt, de midler, der giver et højere udbytte for

en mindre indsats, henter vi på miljøet og øger konkurrenceevnen.

Vi har diskuteret det her i flere år. Intet er sket. Det er skuffende. Vi prøver en gang til i håb om, at vi kan råbe regeringen op og få den til at se fornuften i, at der sker noget.

Mine afsluttende bemærkninger skal være, at vi fra Venstres side håber, at regeringen nu viser, at Danmark kan være med. Når vi kigger på hastigheden i Danmark i forhold til andre lande, kan jeg kun komme i tanke om Grækenland, der er langsommere end Danmark. Alle andre lande, jeg kan komme i tanke om her, er væsentlig hurtigere end Danmark, og jeg synes ikke lige, det er den division, Danmark skal spille i.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil spørge hr. Jens Vibjerg, hvordan vi kan vide, at de midler, der eventuelt er på vej ind på markedet, er mere miljøskånsomme end dem, vi allerede har, når produkterne endnu ikke har været igennem godkendelsesproceduren.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Vibjerg, som med stor autoritet står heroppe og siger, at vi nu skal have godkendt nogle mere miljøskånsomme midler, der giver et højere udbytte: Kunne jeg bare få ét eksempel på ét middel, som man venter på, der er mere skånsomt, og som giver højere udbytte? Det må der jo være belæg for, siden man kan stå her og sige det.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Til fru Elsebeth Gerner Nielsen, der spørger, hvordan jeg kan vide, at de nye midler er mere miljøvenlige end de gamle. Ja, når vi kigger bagud, kan vi jo se, at indtil dato er midlerne blevet stadig mere skånsomme, og vi ved, at firmaerne sætter endog meget store ressourcer ind på at udvikle nye miljøvenlige midler. Så alt tyder på, at de midler, der ligger foran os, er væsentlig mere miljøvenlige end dem, der ligger bag os.

De nye stroboliner – og det er så også et svar til hr. Peter Christensen – er jo et eksempel på, at vi virkelig får nogle fremskridt, at vi får større udbytte med et middel, som er meget mere miljøvenligt end dem, vi kender. Man har lov til

at bruge det i udlandet, hvor det er godkendt, men i Danmark må vi vente i årevis.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg kan ikke dy mig for lige at indlede med en bemærkning til den radikale ordfører. Den radikale ordfører er jo den, der taler meget imod indekser og at man kan sammenligne tingene.

En af grundene ud over de af hr. Jens Vibjerg så rigtigt anførte til, at vi ikke kan sige så præcist, at tingene er mere miljøvenlige, er, at vi ikke har udviklet en ordentlig teknik på området. Det har man været modstander af, og det er så radikal politik.

Jeg vil sige om forslaget her, at det jo er en brik i det arbejde, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti har gjort for at få nedbragt brugen af pesticider. Det føler vi i alle partier er meget væsentligt, og her er så et lille bidrag til det. Det er jo ikke et forslag, der i sig selv løser alle problemerne, men det er et væsentligt bidrag til at gå i retning af et samfund, hvor vi i et stadig mindre omfang behøver at bruge pesticider. Det er bestemt ikke et formål i sig selv at bruge dem, men de er nødvendige, ligesom medicin kan være nødvendig for mennesker.

Vi skal også sikre sunde fødevarer, og vi skal sikre, at de fødevarer, vi producerer herhjemme, er sunde, og at vi ikke stopper produktionen af fødevarer, så vi i stedet skal importere langt ringere produkter udefra. Det er jo, hvad vi allerede har set ske på en række af frugt- og bærområderne, og Grøn Information har udgivet et glimrende dokumentationsmateriale om det. Vi synes, at vi både skal tænke på vores grundvand og på, at forbrugerne får den sundest mulige mad.

Vi har noteret os, at ministeren tidligere har afvist at bruge økonomi som begrundelse for at speede lidt op i sagsbehandlingen. Det har mere været et spørgsmål om at have et tilstrækkelig kvalificeret materiale af personer, der kan gøre det. Der mener vi nok, at det er muligt at uddanne og motivere folk til at gå ind i det arbejde og til stadig have en stor stab medarbejdere, der kan ekspedere den slags sager meget hurtigt.

Jeg føler måske, at et af problemerne er særlig stort. Når vi taler om nicheprodukterne i dansk landbrug og gartneri, er de ikke kommet tilstrækkeligt i brug, og vi har derfor langt flere monokulturer og langt flere områder med sam-

me ensartede dyrkning frem for at have en større og mere varieret produktion her i landet. Det vil være en gevinst for landbruget og gartneriet, hvis vi havde de muligheder.

Jeg ser derudover også, at det er vigtigt, at Danmark giver op på det her område, for som statistikkerne tegner sig nu, er vi jo bagud, og når vi får et EF-direktiv, hvor godkendelse i ét land betyder godkendelse alle steder, vil det sige, at der så ikke bliver godkendt noget i Danmark.

Man kan selvfølgelig sige, at man så kan spare de medarbejdere væk, men vi har nu en grundlæggende tillid til, at de medarbejdere i Miljøstyrelsen, som arbejder med revurderingerne, gør deres arbejde ordentligt, og at vi har en fordel i at have kompetente folk siddende her.

Jeg vil i den forbindelse henvise til noget, vi har fået sendt fra Dansk Agrokemisk Forening, efter at vi har fremsat vores forslag. Det er en oversigt fra den irske brancheorganisation, og den viser altså, at Grækenland og Finland har længere sagsbehandlingstider, end vi har i Danmark. Vi ligger altså på de her ca. 40 måneder i gennemsnit, sådan må jeg opfatte tabellen, hvor Ungarn er nede på en 6 måneder, og hvor det så går trinvis deropad. Jeg kan f.eks. have svært ved at se, hvad der skulle være så slemt ved procedureerne i Sverige. Jeg har ikke hørt, at det skulle være særlig slemt derovre, og de kan klare tingene hurtigere. Jeg synes godt, vi kan prøve at lægge os lidt i selen for at udvikle det her område og nå nogle resultater til gavn for miljøet og til gavn for de erhverv, der er berørt af det.

Anni Svanholt (SF):

Da SF's ordfører ikke kan være til stede i dag, skal jeg på ordførerens vegne fremføre følgende:

I SF mener vi, der er to hensyn, som skal forenes: Det skal sikres, at sagsbehandlingstiden er så kort og effektiv som muligt, og samtidig skal alle dokumentationer og undersøgelser kunne udarbejdes for at sikre, at miljøet ikke bliver sorteper.

Derfor skal der arbejdes med en effektiv sagsbehandlingstid, nemlig efter at alle oplysninger ligger på bordet.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Når vi tænker på, hvor alvorlige ting, vi har med at gøre, når det drejer sig om pesticider, er

det selvfølgelig vigtigt, at der ikke er noget, der bliver sjasket igennem, hastværk er altså lastværk, og vi mener ikke, at det er muligt at haste pesticidgodkendelserne igennem, og vi har heller ikke noget ønske om at gøre det.

Selvfølgelig skal vi prøve at sørge for, at godkendelsesproceduren er så effektiv som muligt, men det må være op til Miljøstyrelsen at afgøre, hvor megen tid den skal bruge for at få godkendt et pesticid. Når jeg ser på godkendelsen af eksempelvis Roundup og kan se, at der faktisk var rapporter om Roundup og Roundups skadelighed, som Miljøstyrelsen ikke havde kendskab til og ikke havde kunnet nå at få kendskab til, kan man se, hvor alvorlig situationen rent faktisk kunne blive, i det øjeblik vi nedsatte sagsbehandlingstiden væsentligt. Jeg synes, det er meget vigtigt, at Miljøstyrelsen har kendskab til så mange forskningsrapporter som overhovedet muligt, inden et pesticid bliver godkendt.

Det er baggrunden for, at Det Radikale Venstre ikke har mulighed for at støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Der lå jo en alvorlig kritik i det, vi hørte her fra den radikale ordfører. Ligger det sådan, at man sjasker godkendelserne igennem i vores EU-partner Sverige, der tit har været foregangsland på området? Eller sjasker man dem igennem i Norge eller i Belgien?

Jeg vil gerne høre, hvad den radikale ordfører har at sige til det punkt. Er der noget, der er kritisabelt, vil vi gerne have det at vide, for inden længe kommer vi jo i en situation, hvor produkterne bliver godkendt i Sverige i stedet for i Danmark, og vi så skal acceptere dem her, så lad os få den dokumentation på bordet.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg er da skuffet over, at den radikale ordfører, som jo ellers gerne udadtil vil holde en høj miljøprofil, når det kommer til konkret handling, ikke vil være med til at gøre noget og synes, at tingene er gode nok, som de er. Jeg synes, det er beskæmmende, at vi i Danmark skal være så længe om at få godkendt nye midler.

Når vi nu har tal for, at vi ligger i den absolut tunge ende, og at foregangslande på miljøområdet er væsentlig hurtigere, synes jeg, man kunne forvente, at i hvert fald Det Radikale

Venstre så lyset og ville være med til at sætte skub i det her, sådan at vi kunne få godkendt de nye miljøvenlige midler i et tempo, der bare var nogenlunde rimeligt i forhold til de øvrige lande, vi sammenligner os med.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg ved ikke noget om, hvordan kvaliteten er af den svenske godkendelsesprocedure, så det vil jeg ikke udtale mig om.

Men jeg ved, at vi lige har haft et internationalt testpanel til at se på den danske godkendelsesprocedure, og at vi faktisk har fået meget pæne karakterer. Det kan vi glæde os over, og for Det Radikale Venstre er det langt vigtigere at have en ordentlig kvalitet i sagsbehandlingen, end at tingene bliver hastet igennem.

Så mit svar er ganske enkelt, at kvaliteten for os er mere afgørende, end hvor lang tid det tager at få et produkt godkendt.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det glæder mig, at Det Radikale Venstre sætter fokus på kvalitet. Det gør vi også, så dér er vi enige.

Men jeg vil da godt spørge den radikale ordfører, og det kan ministeren så høre med på: Er det sådan, at ministeren og Det Radikale Venstre ville være indstillet på at støtte, at vi lige får foretaget en vurdering af de andre landes sagsbehandling – vi bliver afhængig af den inden længe – for at se, om der er noget, vi kan lære, om der er nogle procedurer, vi kan gøre mere fikst.

Er det nogle teknikker, de har? Er det en anden type medarbejdere, der kan gøre tingene hurtigere? Har de andre uddannelser, eller hvad ved jeg? Det synes jeg kunne være en konstruktiv måde at komme videre på, for jeg forstod også det radikale indlæg sådan, at det ikke var et formål i sig selv at sørge for, at det tog lang tid.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Et konkret spørgsmål til Det Radikale Venstre: Hvad bygger den radikale ordfører sit udsagn, at langsommelighed er lig med kvalitet, på?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det kunne selvfølgelig godt være, vi skulle give Miljøstyrelsen nogle vækstoffremmere.

Kan vi lære noget af de andre? Selvfølgelig kan vi lære noget af de andre, og vi er da helt indstillet på, at vi hele tiden følger med i, hvordan de øvrige landes godkendelsesprocedurer er, men i og med at vi lige har haft et internationalt testpanel til at gå vores egne godkendelsesprocedurer igennem, må jeg sige, at jeg ikke er særlig nervøs for, om vores godkendelsesprocedurer er i orden.

Jeg er til gengæld usikker på, om vi fortsat skal blive ved med hele tiden at hive eksperterne i retten, hver eneste gang vi finder et pesticid i grundvandet, og sige et eller andet i retning af, at nu er godkendelsesproceduren ikke god nok, eller nu har Miljøstyrelsen ikke gjort det godt nok. Det er et ritual, vi efterhånden udspiller, og jeg synes, at vi på et tidspunkt i stedet bør diskutere, hvad vi kan gøre for at sikre, at vi får rent grundvand, og hvad vi kan gøre for at sikre, at vi ikke fortsat skal være afhængige af pesticider.

Nej, vil jeg sige til hr. Jens Vibjerg, det er ikke et formål i sig selv, at godkendelsesproceduren skal være langsom. Det tror jeg heller ikke jeg har sagt på noget tidspunkt. Jeg mener blot, vi skal sørge for, at sagsbehandlingen er så grundig som overhovedet muligt, og når jeg ser, hvor mange rapporter det rent faktisk er, man skal igennem, og hvor mange undersøgelsesresultater det er, man skal igennem, inden godkendelsen kan gives, må jeg sige, at jeg vil betakke mig for, at Folketinget begynder at blande sig i, hvor lang sagsbehandlingstiden skal være.

Tom Behnke (FP):

Ministeren burde jo i hvert fald være enig i hensigten med det her forslag. Men i stedet for at ministeren i sit første indlæg starter med at sige, at ministeren var enig i intentionerne, var enig i hensigten med forslaget, og at sagsbehandlingstiden selvfølgelig skal så langt ned som muligt, hvad gjorde ministeren så i stedet? Ministeren startede med at prøve at gøre sig morsom på bekostning af forslaget: det var jo en genfremsættelse fra tidligere, og på den måde var det godt for miljøet osv.

Jeg synes, det er pinligt, at vi har en minister, der på den måde skøjter hen over et særdeles

godt forslag, som har en meget, meget stor betydning.

Forslaget her er alt for alvorligt til, at man skal gøre sig morsom på bekostning af det, og jeg kan godt høre, at ministeren sidder på sin plads og griner ad det her. Jeg synes, det meget illustrativt viser, hvordan ministerens holdning er til tingene: det her trækker vi på skulderen af, det sidder vi bare og griner ad. Sådan er det. Jeg synes, sagen er alt for alvorlig til, at man bare skal sidde og grine ad det. Vi ved jo, at en lang række andre lande, vi normalt sammenligner os med, kan gøre det her hurtigere. Hvorfor kan vi så ikke i Danmark?

Selvfølgelig skal kvaliteten i de undersøgelser, man laver, være i orden. Det er der slet ingen tvivl om, men samtidig kunne det være rart at høre ministeren i det mindste sige, at regeringen gør, hvad den kan, og at hans ministerium gør, hvad det kan, for at sagsbehandlingstiderne bliver nedbragt, og at man virkelig bestræber sig på det.

Det hører vi ikke. Vi hører bare en minister, der sidder og griner, og det er selvfølgelig også sjovere for ministeren, men det er ikke sjovere for miljøet, og det er ikke sjovere for den danske befolkning, som er berørt af det her hver eneste dag.

Sagen er jo, at nok tager det tid at undersøge ting, men da man f.eks. fandt to døde hummere, lavede man i løbet af ganske kort tid en fuldstændig revolution på hele miljøområdet i Danmark. Det kunne lade sig gøre, så hvis viljen er til stede, og de politiske strømninger går den rigtige vej, kan det lade sig gøre, at man gør tingene hurtigt, men så længe ministeren bare sidder og griner ad det her, sidder og griner ad miljøet, sidder og griner ad et forslag, som for alvor vil gøre noget for miljøet, ved vi, hvor miljøministeren står, og så er det desværre ikke muligt at få ret meget seriøst igennem.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg tror, en af årsagerne til, at der måske trækkes lidt på smilebåndet en gang imellem, er, at det her bliver fremsat som led i en plan for rent vand. Jeg har også set en lokal Venstrepolitiker stå med sit vand her op til kommunevalget: Kryds ved Venstre for rent drikkevand. Samtidig kunne man i det samme område op til et folketingsvalg, hvor der lige var blevet forbudt et pesticid, høre en Venstremand, der var folketingskandidat og informationschef for et foderstoffirma, sige: Vi har købt rigeligt ind af pesti-

cider, sådan at I kan komme og købe hos os, inden det bliver forbudt 1. januar. Så kan I virkelig bruge det i lang tid, efter at det er blevet forbudt. Det er Venstres holdning til pesticider og til rent drikkevand i en nøddeskal. Det er rent proforma, man laver de ting her.

Når man så ser på, hvad forslaget ellers indeholder, står der, at man skal lave et belastningsindeks; med andre ord skal man begynde at kalde et pesticid miljøvenligt. Jamen hvis det er miljøvenligt, virker det jo ikke, for så slår det ikke ihjel. Det er jo en umulighed i sig selv at lave et miljøvenligt pesticid, for så virker det ikke.

Det andet, jeg gerne vil sige til forslagsstillerne, er, at de formodentlig forestiller sig, at det offentlige også skal være med til at lave det her. Efter vores opfattelse bliver der brugt alt, alt, alt for mange offentlige midler på pesticidforskning, og der er ingen grund til at kaste flere gode penge efter dårlige penge, så vi kan slet ikke støtte, at man i offentligt regi skal begynde at lave et belastningsindeks.

Den anden del af forslaget går ind for, at der skal laves en vejledning, at det offentlige og producenter skal arbejde sammen. Jeg mener, at det vejledningsansvar er og bliver producenternes. Det er en af de ting, vi virkelig synes, der skal privatiseres; det skal man altså ikke bruge offentlige ressourcer på.

Man brugte det danske ØK-producerede paraquat i Bangkok og havde en morsom tegneserie, hvis man kan tillade sig at sige det sådan, der viste, hvordan man skulle håndtere disse sprøjtemidler. Det var den eneste vejledning, der var, og det er jo grotesk, især når det er et sprøjtemiddel, der primært er blevet forbudt, fordi man, hvis man får det på sin krop og ikke får det skyllet af, er færdig. Vores udviklingsminister kom i sådan en bekymring over det til at sige, at det måske var en sag for os at vejlede dem i at bruge det.

Det, der er brug for vejledning til, er, hvordan man kan undgå at bruge pesticider især i ulandene, men også herhjemme, og det, man skal bruge penge til, er ikke at vejlede i at bruge stofferne, men i at holde op med det. Det er et problem, for det danske landbrug er kommet på sprøjten, og det er det blevet stærkt afhængigt af ligesom en narkoman, så er det en utrolig stærk kur, der skal til, for at man kan blive afvænnet. Jeg mener, det var det, man egentlig burde bruge ressourcerne på.

Endelig tales der om udvikling af resistens i planter. Dét vil jeg gerne sige til forslagsstillerne: Prøv at sætte jer lidt ind i det økologiske ræs eller den økologiske drift. Der har man faktisk løst de problemer. Dét er der tale om, at det er selvsunde planter, man fremmer, og det er et sundt sædskifte, og det er kompost som gødningsmiddel.

Og så stop den overgødskning. Det er jo også det, der gør, at man bliver nødt til at bruge så mange pesticider, at man overgøder med let optagelig gødning, så man får en hurtig plantevækst og derigennem svækker planterne. Det er ganske banal viden. Det ved man. Der er ingen grund til at lave den store videnskab ud af det. Hvis Venstre og De Konservative og de øvrige forslagsstillere ikke er klar over det, så synes jeg, det var en god idé at prøve sætte sig ind i den økologiske driftsmetode.

Vi behøver overhovedet ikke pesticiderne. Og derfor er der heller ingen grund til, som man foreslår her, at begynde at bruge offentlige midler til vejledning og til at lave belastningsindeks og derigennem give en illusion om, at man kan lave en miljøvenlig og skånsom pesticidesprøjtning. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Nu har vi hørt Enhedslistens ordfører fortælle om Enhedslistens mening om beslutningsforslag nr. B 19, som vi skal behandle senere i eftermiddag, men jeg vil gerne spørge, hvad Enhedslisten mener om B 17, som vi har til behandling i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Ja, det er fuldstændig rigtigt. Så håber jeg, at jeg ikke behøver sige det senere.

Men med hensyn hastigheden vil jeg så gerne sige, at jeg vil opfordre miljøministeren til uhyre stor langsommelighed, sådan at der ikke kommer nogen igennem systemet. Det er min opfattelse, at vi ikke skal have godkendt flere pesticider, så jeg synes, at hastigheden virkelig skal sættes ned. Den skal sættes helt ned til nul. Der skal stoppes for godkendelse af nye pesticider i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Betyder det så, at Enhedslisten mener, at vi bare skal køre videre med de gamle midler, vi har?

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Nej, det betyder det ikke. Når de ikke kan blive revurderet, så kan de heller ikke fortsat bruges. Det er det, der ligger i det. Så de, der skal tages op til revurdering, skal selvfølgelig ikke godkendes igen. Det er en meget god måde at få standset brugen af pesticider på at lade være med at lave revurderingerne, for så er det ikke længere lovligt at benytte dem.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg tror med al ære og respekt ikke, at denne debat har bragt nyt frem. Vi deltager selvfølgelig gerne i et udvalgsarbejde, hvis der er opklarende spørgsmål.

Når vi i Danmark har været særlig belastede, så er det ikke kun, fordi lovgivningen stiller meget store krav til vores kontrol. Som den radikale ordfører var inde på, så har vi netop her i sommer fået vurderet den danske kontrolprocedure, og den har fået meget fine karakterer af et internationalt ekspertpanel, som har vurderet, at vores krav fuldt ud opfylder vores internationale forpligtelser og er udtryk for en meget restriktiv tankegang, som jeg er enig i.

Men derudover er der det forhold, at man i mange år ikke har haft mulighed for at gennemføre revurderingen af eksisterende midler. Det har beslåglagt meget betydelige ressourcer. Dertil kommer så det internationale arbejde, og dertil kommer så yderligere de mange løbende sager, som Folketingets spørgsmål og den offentlige debat giver anledning til.

Alt det lagt oven i hinanden gør, at vi ikke altid kan ekspedere sagerne helt så hurtigt, som vi gerne ville. Det er ikke udtryk for, at vi ser det som et selvstændigt formål at trække sagerne i langdrag; tværtimod ønsker vi en så hurtig behandling som muligt, samtidig med at den skal ske på et forsvarligt grundlag.

Så må jeg sige til hr. Tom Behnke – det har jeg i øvrigt understreget i indledningen til mit svar – at jeg tror, det forslag, som de fleste i Århus bedst kan huske at hr. Jacob Haugaard har fremsat i den politiske debat, er forslaget om, at mennesker uden humoristisk sans automatisk burde være berettiget til mellemste

invalidepension. Jeg siger det bare til hr. Tom Behnkes orientering.

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil gerne sige tak til de deltagende partier i den debat, vi har haft, og for de bemærkninger og kommentarer, vi har fået her. Det er jo en dejlig oplevelse, når en debat er startet, skal vi sige, på en måde, hvor nogle forsøger at sige, at det her forslag kan der ikke være ret meget i, at der så alligevel udvikler sig en spændende debat, hvor ordførerne deltager aktivt. Det er dejligt, og ikke mindst så er det jo meget godt for miljøet, så vi er selvfølgelig meget tilfredse med, at folk på den måde engagerer sig.

Man kan også sige: Det skulle vel også bare mangle, når man tænker på, hvor mange menneskers ude omkring der er afhængige af, at vi er handlekraftige på netop det her område.

Men det er klart, at man på nogle tidspunkter i debatten efterlades med det indtryk, at der er nogle folketingsmedlemmer, der er rigelig langt fra det rigtige liv, og det er trist. Det er trist, når medlemmer ikke længere kan huske, hvordan der har været delegationer i Miljøudvalget og fortalt os og bedt os om, at der nu måtte ske noget, fordi man følte sig truet på sit erhverv, man følte sig truet på sin planlægning – både økonomisk, og hvad der ellers skulle til – for at man kunne drive sin virksomhed.

Det er ærgerligt, når vi har sådan en debat, at det trænges i baggrunden og medlemmerne ikke husker det længere. Og jeg vil opfordre partierne meget til, når vi nu går i Miljøudvalget: Tænk på alle de mennesker, som har fortalt os igen og igen, at vi har et problem. Det kan man i øvrigt se ud af et godt blokdiagram her, som fortæller lidt om, hvor lang tid det tager i andre lande. Det er jo tankevækkende, at vi mener, at svenskerne ikke er bedre – for sådan må man jo tolke det – når man kan se, at svenskerne bruger halvt så lang tid som vi til at få godkendt, eller man kan f.eks. se på Schweiz, der ligger langt længere nede, på kun 1 år, mens vi ligger oppe på 40 måneder. Det er tankevækkende.

Mon ikke vi kunne indrømme her, at det dog godt kan være, at vi også kan lære noget af de andre? Så det kunne måske være en god idé, at vi, mens vi behandler forslaget i udvalget, lader et par stykker tage over til – eller ned til – de lande og få en erfaringsudveksling og se på, hvordan de gør det. Jeg tror også, vi kan lære

dem noget, men måske kan de også lære os noget.

I hvert fald må vi jo konstatere, at flere af landene er hurtigere end vi er, og mon vi altid skal starte med at tro, at det betyder, at så er der nok ikke den samme kvalitet i det? Lad os møde dem med åbent sind. Det håber jeg også vi gør i udvalget. Vi glæder os til behandlingen og tror på, at vi kan skrue det sammen på en eller anden måde.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 18:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning i anvendelse af bekæmpelsesmidler på ikkedyrkede arealer.

Af Hans Christian Schmidt (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Aage Brusgaard (FP) og Ole Donner (DF) m.fl.
(Fremsat 21/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Også her drejer det sig om borgerligt genbrug af tidligere fremsatte og grundigt behandlede forslag, og jeg skal også på det her punkt afstå fra bare at henvise til mine tidligere bemærkninger om forslaget, men skal – af respekt for forslagsstillerne – gentage hovedsynspunkterne.

Jeg er enig i sigtet med forslaget, nemlig at man på ikkedyrkede arealer må tage hensyn til